

La Piula

Setmanari regionalista amb ninots

La solució de la crisi

EL NOI DE LA PIULA. — ¿I amb aquest vol fer la nostra felicitat?

10 cts.

REGENERADOR DE LA VIDA

L'Abat SÉBIRE ha trobat en les plantes del mar el medi infal·libre de tornar la salut, sense remeis, als tuberculosos, anèmics, convalecents, neurastènics, malalts d'el estómac i budells, diabètics i albuminúrics

COMUNICACIÓ A LES ACADEMIES DE MEDICINA I CIÈNCIES DE PARÍS

DEMANI'S FOLLET EXPLICATIU GRATIS AL

DIPÒSIT GENERAL: Diputació, 268. - BARCELONA

DE VENDA: Farmàcies, Centres d'Específics y Drogueries

Pòt gran (500 grams), 5 Ptes. :: Pòt petit (250 grams), 2'75 Ptes.

Elaborat en els Laboratoris Marins de Enghien-les-Bains (França)

BARRETS BRICHS

Arçs, 3

Bombetes elèctriques de mig watt
llegítimes de l'estranger

Aquesta és la fàbrica
— més important del món

5.000 obrers enfeïnats en la fabricació de bombetes

Demaneu-les a totes les botigues d'electricitat

Representant per Catalunya:

Josep Bolet

Concell de Cent, 265, 1.ª, 1.ª - Telèf. 3376

BARCELONA

BANY SÓLÉ Telèfon 7902
Salmerón, 15

RENTAMANS
BANYERES
ESCALFADORS
WATERS - BIDETS

Jaume Sauret. - 7, PELAYO, 7 PREUS REDUITS

ELS TIRANTS I LLIGAS MILLORS I DE MES
BON GUST, SÓN SENS
DUBTE ELS DE LA TAN
ACREDITADA MARCA *Mandomenoll*

DEMANIS EN CAMISERIAS I SIMILARS
VENDAS AL ENGRÓS: M. DOMENECH VALLÉS
CARRER CONSELL DE CENT, 377 - BARCELONA

TIRANT BENEFactor

PATENTAT

PER AL DESENROTLLLO DEL PIT DE LES
SENYORES, HOMES I NENS

Els ven la casa Srs. Eduard Schilling
S. en C. (Barcelona, Madrid, Valencia) i
el fabricant d'elàstics i lliga-cames Smart

AMADOR ALSINA

Riera St. Joan, 8. - Barcelona

que enviarà folletó gratis a qui el demani.

CALÇALTS NOVELTY

SÓN ELS MILLORS I ELS MES ECONOMICS

Portalerissa, 18, entressol

ANTIGUITATS
"LA VICARÍA"

22, Banys Nous, 22
(davant del carrer de la Palla)

CAIXES CATALANES

Porrons catalans de vidre :: Rajoles catalanes
d'Arts i Oficis

Plats decoratius catalans i tota mena d'antiguitats

ANTIGUITATS
"LA VICARÍA"

22, Banys Nous, 22
(davant del carrer de la Palla)

DE LA SETMANA

"Nacionalizando"

A hores d'ara ja tot Espanya ha fet un gran sospir de desfogament. El senyor comte de Romanones ja ha resolt la crisi. Que si l'Alba, que si En Gasset, que si En Gimeno, que si En Giménez, que si En Ruiz, que si En Pérez aniran a aquest ministeri o al de més enllà.... Escapça, barreja i pensa-te'n una. I el país, mentrestant, sense saber a quina carta quedar-se per no veure'n cap que fos trumfo, encara que entre totes tinguessin la virtut dels trumfos, o sigui la de matar-ho tot. Amb l'aggravant de carregar el mort al país, que ja no pot aguantar-se de tants com en du a sobre, gracies a la successió, en les altures on es forma el llamp, d'una serie de ministeris que, èmuls del cèlebre *hijo malo* de l'auca, *siempre piensan cual harán*. I sempre la darrera que fan és la pitjor, com ho prova l'adob desgraciat que acaba de fer en Romanones al Ministeri, el qual és fet evidentment amb la vista posada contra Catalunya. Ens estimen tant!...

Una de les darreres mostres d'aquesta estimació que se'ls ha acudit donar-nos, és la pensada de la *nacionalización de la enseñanza*. ¿Vostès saben què cosa vol dir això de la *nacionalización*? Servidor, si. Però si no es volen fiar de les meves escasses llums, poden dirigir-se al senyor Domènech i Muntaner, que és un dels *leaders* de moviment nacionalitzant, i ell els ho explicarà per peces menudes. O bé els ho farà explicar pel conserge de l'Escola de Arquitectura, que respòn al nom simbòlic de Domingo i és, segons sembla, l'element indispensable d'aquell centre docent, fins al punt que, segons vèus volàtils, ja hi ha qui tracta d'adjudicar-li el títol de *gloria més lligítima* que usufructua l'altre.

I vetaquí que, sense adonar-me'n, jo mateix ja he indicat en certa manera el sentit de la paraula *nacionalización* segons el diccionari ministerial. *Nacionalización* vol dir una cosa així com la substitució dels Domènechs pels Domingos. Per això he qualificat de simbòlic el nom de l'honorable conserge de l'Escola d'Arquitectura.

La campanya *pro-nacionalización* es cengeix ara d'una manera especial a la primera ensenyança. Tot ve d'una *asamblea del Magisterio* celebrada a Madrid i en la qual es va ficar la bruixa amb l'intent

de crear un organisme que, tenint a Madrid un comitè central, estigués sempre a la mercè dels caciquismes que es comparteixen el domini d'Espanya i fés ballar d'allí estant, al sò que convingués, els mestres i mestresses provincians.

Hem de reconèixer que en Royo Villanova totes se les pensa. Amb aquells aires de lluer trist que Deu li ha donat, ens va resultant una àliga. Perquè a mi ningú no em treu de la berretina que la idea ha estat d'en Royo Villanova. El qual, després de l'Assemblea, ha procurat que alguns dels diaris madrilenys fessin campanya per la *nacionalización* a fi i efecte que el *Diario Universal*, en sumar-s'hi, pogués fer-ho com qui recull en nom del Govern els batecs vius de la opinió. O els batecs de opinió dels vius. L'ordre dels factors, en aquest afer, *tampoc* altera el producte.

L'orgue del Govern afirma, doncs, que és cosa de *nacionalizar* i que ja fa temps que el *partido y su ilustre jefe* el senyor comte de Romanones s'ho han ficat al cap i no hi ha ningú que'ls n'ho tregui.

La unió dels republicans

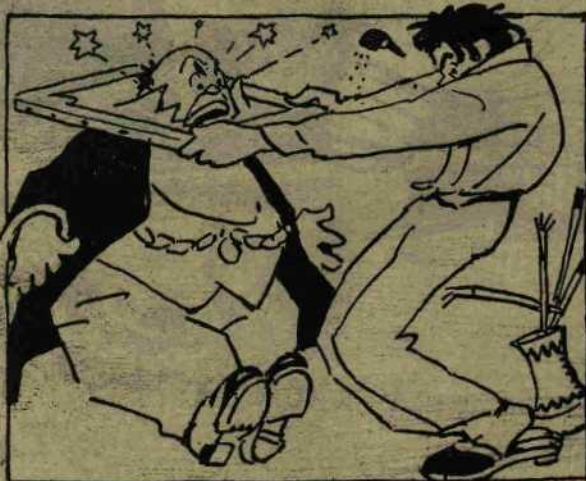
— Ni a l'encesa'em responen... Es coneix que aquests deixos ja saben el camí de "oli"...

En Palou el gran rendista
posà davant d'un artista.

— ¿Què li sembla, gran Palou?
— El cap no m'agrada prou...

— ¿No paga, senyor Palou?
Doncs vaja fem-li un cap nou!

S'ha d'apoiar el mestre, diu, i el mestre, per la seva banda, ha d'apoiar l'Estat. O sigui: s'ha de convertir el mestre en un instrument dels governs, obligant-lo a fer bondat; se l'ha de protegir a condició que ensenyi als minyons i minyones els sagrats principis de la *sacrosanta unidad*, que és una *unidad* volta da de nombrosos zeros.

Si prospera el plan d'en Royo i en Romanones, —i, per tant, segons totes les probabilitats, del senyor Domènech— arribarà el cas que a les escoles catalanes, per exemple, no es podrà dir *setze*. Oficialment, l'ensenyança nacionalitzada no podrà passar de tres quarts de quinze.

♦ ♦ ♦

Hipocresies de "La Vanguardia"

La Vanguardia, com el *Brusi*, també es pensa que, perquè no les diu, les coses no passen.

La Vanguardia és un enemic hipòcrita del regionalisme. Tot allò que'ns és favorable ho amaga, si pot, als seus lectors. S'ha donat el cas de deixar de publicar la ressenya de mitja sessió municipal perquè els seus lectors no s'interessin de coses bones per Barcelona, proposades o fetes pels regidors regionalistes.

La Vanguardia enganya alevosament els seus lectors; *La Vanguardia* serveix un esperit mesquí de família; *La Vanguardia* respon només a despit. Ara maurina, ara datista, ara romanonista, serveix el Poder, perquè creu que això fa *neutre* i predisposa les autoritats en favor propi.

Ara, darrerament, *La Vanguardia* ha comès un nou pecat de hipocresia; ha enganyat els seus llegidors altra vegada.

"La Unió de Vinyaters de Catalunya" ha celebrat una assemblea per acordar unes conclusions, confiant-ne la defensa als parlamentaris catalans. El President de l'Assemblea va entregar aquestes conclusions als parlamentaris, i en Cambó, en nom de la més important representació de Catalunya, va acceptar-ne la defensa pronunciant un discurs enèrgic, vibrant, interromput a cada punt per aplaudiments entusiàstics i coronat al final per una ovació grandiosa i crits de visques.

Doncs bé; *La Vanguardia* dona compte de l'Assemblea; extracta els discursos pronunciats; cita els noms dels principals concurrents. I d'en Cambó, que representava tretze diputats i set senadors i la força política més poderosa de Catalunya, ni en diu una paraula, ni que parlés, ni tant sols que hi assistís.

Totes aquestes coses les fa *La Vanguardia* després d'emmetzinar els seus llegidors amb les doctrines i les idees de mentalitat castellana, millor dit, madrilenya; de les deixes de la política i la literatura castellanes. I es dona el cas que, en els moments que les idees econòmiques i polítiques de Catalunya triomfen per tot Espanya, *La Vanguardia* sembla per Catalunya idees i snobismes de mentalitat castellana.

La Vanguardia fa més que el diable. El diable, per enganyar, es posa devegades darrera la Creu; *La Vanguardia* s'amaga darrera una pila de creus.

La conjura dels "joves,"

El Govern ha estat en crisi.

El Govern ha sortit de la crisi.

El país ni se n'ha donat compte.

Som així, a Espanya. No hi ha ni un ciutadà que sàpiga qui és ministre, el nom de qui el mana, de qui el governa.

El llegidor de diaris veu la notícia i passa per alt. El llegidor sab que tant és l'un com l'altre. Que els negocis nacionals faràn la mateixa via.

Però en aquesta crisi cal fixar-s'hi. Aquesta és la crisi de la *conjura* dels joves. Han triomfat els joves: els Gasset, els Burell, els de *El Imparcial*, els més hidròfobs contra Catalunya.

Han triomfat els joves. Es a dir els joves, els joves de Madrid que ja estàn plens de tares, de dicteris i... d'anys.

Tan fonda ha estat aquesta crisi, que fins ha fet fer tamborelles *El Imparcial*. El feude d'en Cavia, el vell cascarabies, ha donat un brinco deslliurant-se del trust. Ara *El Imparcial* tindrà vida propia. Diuen que s'ha venut... ¿Venut, *El Imparcial*?... Si ho ha estat sempre...

El cas és que ara *El Imparcial* anirà sol, que no vol repartir-se el *botín* amb ningú.

I el *botín* no serà petit. No solament dels cinc cètims viuen els diaris. Ara en Gasset, amo de diari i ministre de Foment, farà tota la *red* de ferrocarrils secundaris de Castella. Quin bé de Déu de millions!...

L'Alba a Hisenda, en Gasset a Foment, veuràn premiat el sacrifici. Res; nosaltres també tenim dret a tenir un Panamà.

I això ha estat la crisi i la conjura. Feina de titelles que pot tancar-se amb una frase.

—L'Alba va anar a Governació per fer eleccions; ara va a Hisenda per fer diners.

Anècdota romanonesca

Un dia en Romanones volia vendre's un cavall. Era un cavall vell i ple de nafres. El gitano que'l comprava, en donava pocs calers. En Romanones i el gitano tenien una discussió poc parlamentaria. A la fi, un fill d'en Romanones va convèncer el gitano que el cavall era de lo bo i millor d'Espanya. El gitano, convençut, pagà el cavall a bon preu i se n'anà cap a la fira.

Però el gitano no es podia treure el cavall de sobre. Tots els pagesos coneixien que era dolent. El gitano, tot moix, anà a veure altre cop en Romanones; en Romanones li va dir:

—Tractes són tractes. Jo ja no me'l quedo... Es ben vostre.

Però el gitano, tot confós, li va dir:

—No... si no li torno el cavall... Li vinc a buscar el fill, perquè me l'ajudi a vendre'l!

— No se com ha anat... Però anant pel carrer m'ha rodat el cap...
— Està clar... com que ets tant alt!

BALNEARI SOLER

AIGUA VICHY - - Font CATALUNYA - -

CALDES DE MALAVELLA-Confort modern

Cura de les malalties del ventrell, fetge, diabetes, reuma

Excel·lent aigua de taula. Sens rival

Reflexió paternal

— Per més que hi penso no ho entenc... Són les quatre nines dels meus ulls i em costen un "ull" de la caral.

Literatura de carrer

Les informacions, si h'm de ser ben fetes, requereixen, abans que tot, temps. Sense comptar amb la brillant cooperació de Saturn, tantmateix hauria estat impossible la informació que anem a donar. Per portar a cap nostra missió, hem necessitat un any, dos mesos i un dia, i perdonin la manera judicial de senyalar.

Mes no perdem el temps, i anem al gra. Com aquell qui no diu res, anem a donar un tom per la ciutat. Quin serà l'objecte de les nostres mires? Avui per avui, els rètols, anuncis, cartells —bategueu-ho com vulgueu— de les botigues.

Una botiga sense rètol ve a ser tant estrany com el Forn de Sant Jaume sense tortells o melindros. ¿Som-hi?

Doncs comencem pels de la pintoresca Barceloneta, barriada que no deixa res que desitjar. Exemples: una taverna, davant la qual ens descobrim admirats, que ostenta el nom de *Los amigos del tranvía*; una drogueria que porta el títol de *La Serpentina marinera*; un llaurer en la porta del qual podeu llegir *El baño catalán*; i una espardenyria —agafeu-vos fort!— que's diu metafísicament *La indulgente agradecida*. Consti, ara, que tots són rigorosament històrics.

Deixem la xirinolaire Barceloneta amb el seu veïnat de l'*hostia*, agafem el tranvía i anem al Poble Nou. Fixeu-vos en aquesta barriada: els rètols són tota una altra cosa.

Exemples: una barberia que's diu: *La antiséptica*. —*Se riza el pelo*; *La Pampera*, (betes i fils); *El Nuevo Moisés* (taverna); *La Ciriaca* (ciris i espelmes); *La sota de bastos* (casa de menjar), *La Petición* (drogueria), i *La antigua solidaria modernista*.

Bé és veritat que, si són d'elogiar aquestes pensades, se'ns podria objectar que no ens conduim com gent imparcial en aquesta suggestiva informació. No tingueu por, que en tots sabem fer justícia.

En la barriada de Sans, fa alguns mesos encara hi havia un espardenyier que tenia penjat a la porta de casa seva el següent

cartell: *El Schotis del calzado*. També funcionava els diumenges a la tarda, en un tancat, una societat de ball que's deia: *La nueva del porvenir de Sans*.

Farà cosa d'un any que a la barriada del *Ninot* haurieu pogut llegir en una botiga que venien panís, blatdemoro i tota mena de grans: *El granifugo*. Unes quantes passes més, davant mateix de la Presó Cel·lular, sorprenia la savia màxima que's llegia en les parets d'una taverna, que deia: *Aquí se está mejor que enfrente*.

¿I què direm d'aquell adroguer que hi havia al carrer d'en Cervantes, de la barriada de Gràcia, qui havia batejat el seu establiment amb el suggestiu rètol de *El Valparaiso bisiesito* (!!!!!); d'aquell espardenyier de la plaça d'Antonio Lopez, que diu *La Veu del Poble Espanyol*; de la sastreria *El lechuguino*; de la taverna del carrer de Sepúlveda *Al mitj vermout de càn Peret*?

Prop del carrer de Pelayo, per la poderosa raó de que està establert al carrer de Jovellanos, podreu veure una drogueria que's diu *La Jovellana*, i al carrer del Carme *La Física i La Filosofía* (magatzems de roba) i a la Ronda de Sant Pau una sabateria verament altruista si hem de jutjar pel rètol que diu: *A la regeneración del calzado*.

De rètols que criden l'atenció, si n'hi ha! No fa gaires dies, vegérem circular una conductora amb unes lletres que deien: *La Rápida*. —*Trato como de familia*.

Res, res com els rètols. Nosaltres, la veritat, hi tenim per ellis lo que se'n diu una guilladura. Resulta divertit una taverna que's digui *El Nuevo Frenesi*; una fonda econòmica batejada *La sopera fraternal*; *El chiringuito* (kiosc de begudes); *El Pobre Valbuena* (herbolari); *La Concepción de Juan Fernandez*, (betes i fils); *El Trolley* (begudes); *El Jamalajá*, veniu que'ns hem de parlar (taverna del carrer d'Urgell); *El chino de los encantos* (roba de dona); *El Contorno* (cotilles); *El Pedimento* (sabateria); *La Madrevela* (xocolateria); *El pastelillo* (confiteria); *La Walkyria*, (betes i fils); *El Porvenir lisonjero* (llits de ferro); *El Resopó* (fonda de sisos); *El trabuco* (vènen cadires de palla); *El gallo de Morón* (bastons); *El Paraguay* (naturalment, venda de paraigües); *El sarcófago* (caixes de mort); *La Puritana* (pastes de sopa); *La Chelito* (taverna); *La nata y flor* (lletera); *La Japonesa graciense* (drogueria); *El Congreso* (botelleria); *La Arlesiana modernista* (betes i fils); *El Aereoplano* (capces de cartró); *El peso de la ley* (drapaire); *El Kruger de los encantos* (trastos vells); *El País de las Hadas* (pentinadora); *La matchicha* (fusteria); *La Tona del Gurugú* (kiosc de begudes); *L'Avi del Parque* (bacallaneria) i... *La última toilette* (pommes fúnebres!...)

Però el clou dels títols és el d'una societat del Poble Nou, resultat de la fusió de dues societats de ball i comedia.

L'una es deia "Moniato", l'altra "Una Pensada". Es barallaren molt, però varen posar-s'hi bones persones i *fusión al canto*. Després de molt discutir i de molt aferrar-se cadascun dels socis de la Junta General a conservar el nom de la societat respectiva, varen acordar, a proposta d'un alcalde de barri que feia d'apuntador i donava concerts de ocarina, que la societat és titulés *La Unión de Una Pensada y Moniato*.

Res, cars llegidors, que n'hi ha per a tots els gustos.

DUM-DUM.

El número pròxim de LA PIULA serà dedicat als

Jocs Florals

Caricatures dels poetes premiats.

Text escullit i d'humor per escriptors d'anomenada.

Camisería Sans — BOQUERIA, 32 — Especialitat en camises a mida

VI

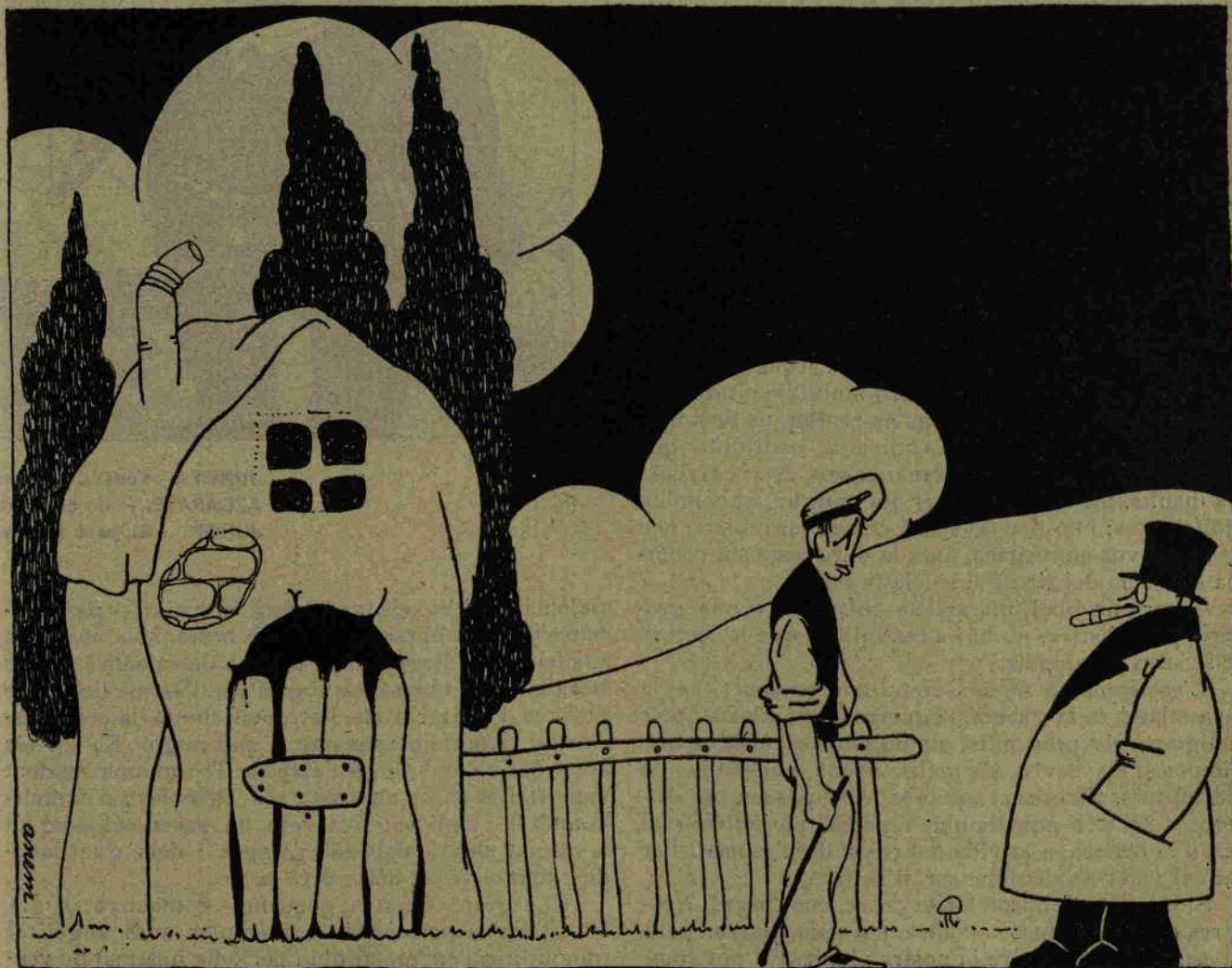
Plany

El Voliol tristíssim s'engunia,
passa les hores mortes al balcó,
en la cadira de la melangia,

nafrat d'un cop de puny atuidò.
I com no pot abandonar la casa,
ni sorti a passejar i a pendre el sol,
i som al temps que el cor és una brasa,
sospira el Voliol.

Pensa en les nimfes de la Boqueria,
en la florista i el pardal,
i aquella modisteta del tramvia
i aquell anunci del *Urodonal*.
Abandonat de tota força física,
amb el cap fet un niu de desgavells,
sols per conhort la veineta tísica
que surt a regà un test de mirambells!
I el Voliol, enyoradiç, sanglota,
batega dins del pit el cor malalt,
sens poder veure la *Moneda rota*,
ni el drama policíac d'en Caralt.
Mes què hi farem? Són coses de la vida!
Tothom té un entrebanc adintre séu;
cal acotxar-se a nostra sort fallida
i beneir la voluntat de Déu.

VOLIOI,

El ministerial

- ¿Se'n va a Madrid?... Ara ens farà aquell pont.
- No pot ser!... Si el feia ¿què us podria prometre, a les altres eleccions?

De com s'ha d'agullonar els ases

En el poble d'on sóc fill hi havia dos veïlets entremaliats que's dedicaven, per diversió només, a agullonar els ases. Creien de bona fe que els ases eren fets per entretenir els veïlets, i això els enardia en l'entremaliadura. Un d'ells, emperò, sempre n'eixia esgalabrat, mentres que a l'altre no li passava res i es divertia molt amb els raigs de coces, rumflets i demás extremitats de la bestia molestada. Això consistia en que al primer li mancava enging i feia les coses sense precaució i mesura, en tant que el segon no és descuidava mai de col·locar-se en un marge, en un guarda-rodes o altre tocom elevat, on no arribessin els vitzecs de l'ase.

Aquesta senzilla paràbola, amics meus, és molt instructiva, encara que impietosa i mal forjada. Ella demostra com l'escriptor satíric deu col·locar-se, si vol agullonar els ases, en un punt elevat. Situant-se bé, sòlidament, a distancia de les extremitats venjadores, ell pot complir la seva missió de jutge i definidor, sense perill, regositjant els altres i a si mateix.

L'escriptor satíric no deu comptar mai amb la impunitat.

Si punxa un gripau no ha de esperar que li doni mel. Els gripaus tenen la seva honreta de gripaus i també presumeixen d'ésser el centre de l'univers.

L'escriptor satíric ha de concedir el dret a la venjança. No esperar-la, no preveure-la, no conformar-s'hi, és exposar-se a rebre el mateix cop que un descarrega. La feina d'escriptor satíric fóra aleshores una feina insuportable. Ell amargaria una hora al satiritzat, però els satiritzats, ara un, ara l'altre, li amargarien la vida. El satiritzador és un que tira contra molts, i en té molts que tiren contra d'ell. Ha de viure, per lo mateix, convençut que tira amb bala i que els altres tiren amb escupinades. Aquests darrers projectils se'ls emporta el vent i amb dificultat allarguen dues passes. En tot cas us renteu, us desinfecteu i resteu immunitzats contra la podridura que l'adversari ha intentat encomanar-vos. Així cal rebre els insults, les calumnies i el que vingui, amb molta indiferència; i en lloc de sentir-vos-en agreujats, heu de sentir-vos-en alegres, puix la dura resposta confirma l'eficàcia del tir i evidència la nafra.

Contra un libel, un article infamant, o una grolleria periodística, no hi ha res millor que la lectura dels Sants Evangelis.

L'escriptor de sàtires deu tenir present que la seva missió és la guerra, la guerra santa als estúpids malignes, als presumits, als buits d'enteniment que s'imposen als savis, als petits tirans que actuen de redemptors, als escanya-pobres que passen per generosos i a tots aquells que resultin perjudicials al bé i a la bellesa, a la vida del cos i de l'esperit. Per això el valor no deu mancar al satíric.

Si el negre Jehon ha de caure, que caigui. Nosaltres estem indefensos contra els seus punys, però ell està indefens contra la nostra ploma. Ell pot comprar mitja dotzena d'escriptors — un similar, en cor-

JUNOY. — Veus?... Jo, contra la
AZCÁRATE. — Jo confiava amb
JUNOY. — Si, però t'estaves a

pulencia, del boxejador ho està fent així — per combatre'ns o pot optar per la força bruta. Mes nosaltres també podem llogar mitja dotzena de valents i seguir burxant amb nostre estilògraf en l'ànima del negre després i malgrat de l'atropell, finida la convalescència. Hem de pensar que el que caigui K. O. als cops del ridícol ningú l'aixeca. Tenim una evident superioritat sobre els bastaixos. Però hem d'exercir-la amb fe i amb estètica, com un sacerdoci, com un apostolat, des de dalt dels marges i dels guarda-rodes, com el veïlet del nostre poble.

El seguir aquestes doctrines, companys de LA PIULA, m'ha permès de contemplar amb angelical tranquil·litat l'exemplar d'un periòdic inflammat de venjança que podia a aigardent i tremolava en vostres

m, m'he decidit i ja sóc senador...

mans indignades. El tenia a tret de mirada i vosaltres fèieu els vostres comentaris, i un hom els seguia amb indiferència com si allò provingués de la Xina, com si fos escrit en xinès, per xinos a sòu d'un mandarí enfurismat.

Que la vostra conducta sigui un exemplari útil als satírics nerviosos i que ella us predisposi, en el vostre ofici atzarós, a la sana equanimitat que a tots vos desitjo. Amen.

COMTE PRUNA

Una fabrica de cap-i-cues...

Per estrany que de moment els sembli, poden pujar-hi de peus. La fàbrica de cap-i-cues és un fet. Sé positivament que existeix, perquè sóc jo mateix qui l'ha montada... amb tots els avenços moderns.

El famós D. Pere Kaula i jo, vàrem trobar-nos casualment a un tramvia de les Rondes. No sempre els homes extraordinaris es troben a l'Ateneu. Ell semblava un home pacífic i de bon natural. No es gratava, no fumava, no trepitjava a ningú; res, era un model de viatgers de tramvia.

El cobrador acabava de donar-li un bitllet amb el número 66,659, i ell havia calculat que, tota vegada que jo seia set *asientos* més avall, a mi em corresponia el 66,666. L'home vingué d'un salt al meu costat, i abans que el cobrador passés pel meu davant, va dir-me, emocionat com si anés a demanar-me un duro:

—Dispensi, ¿que tindria inconvenient en canviar el bitllet que ara li donaran, amb el meu?

Canviarem el paperet, i el meu sobtat amic digué:

—¡Això és un cap-i-cua! Voilà... Seixanta sis mil sis-cents seixanta sis. Cinc sisos; i, si el gira de cap-per-avall, norantanou mil noucents norantanou... Una veritable troballa!... Això és el Johnson dels cap-i-cues, la Torre Elffel dels números, el *Toison de oro* d'un colleccionador... Com un cap-i-cua del 42!

—Anava a perdre's una obra d'art!—replicà ell, tot condolgut.—Quan n'hi vingui algú a les mans, guardi-me'l... A vostè no li serà res, i a mi em farà feliç... Vegés la meua col·lecció... Passi per casa; Pere Kaula, Pou de l'Estany, 33, primer, segona. Allí em té a la seva disposició... Tinc un 00100, i un 80808, i un 606, i un 10001, que cregui que són l'enveja dels aficionats.

Des d'aquell dia la meua vida ja té un fi ben determinat; ja sé pel que he nascut; l'ideal que persegueixo és noble, generós i altruista. Fabrico cap-i-cues per a fer la felicitat del meu amic. I dic que'ls fabrico perquè la sort no m'ha volgut afavorir més. Cap més cobrador de cap tramvia ha tingut la humorada de donar-me un número bonic. Però jo vaig guardant tots els billets del tramvia; després, a casa, amb un xic de paciència i un bocí de pa mastegat, els arranjo de tal manera, canviant les xifres al meu gust i alterant el seu ordre, que als pocs instants es transformen en veritables joies cabalístiques.

Don Pere Kaula—Pou de l'Estany, 33, primer, segona—ha premiat la meua virtut. M'ha nomenat l'hereu de tots els seus béns universals. Aquesta esperança ha fet que, tot lo que guanyo, m'ho gastí jo passejant-me en tramvia. Sóc viatger perpetu. Si D. Pere no es mor aviat, em caldrà demanar caritat. Però la meua fàbrica dóna una producció extraordinària.

Darrerament he tingut un sust. D. Pere m'ha llegit el seu testament. Diu que jo seré l'hereu si la quantitat de diners que'm deixa no és cap-i-cua...

¡Això em fa pensar en tancar la fàbrica!

KIND

TEATRES

Cabrira que tira al monte

Els germans Quinteros ens han ofert una nova comedia. Aquesta nova comedia es titula *Cabrira que tira al monte*, i està basada en una cançó popular. Els Quinteros diuen: dóna'm una cançó i et donaré una comedia. Tot va a l'inrevés, ara. Ara, les cançons, ja no són tretes de les comedies. Són les comedies que's treuen de les cançons. És còmode el sistema. No hi ha assumptes, no hi ha arguments; doncs vinguin cançons. De primer va ser la *Malvaloca*; ara *Cabrira*. El dia que els Quinteros vulguin fer una obra nacional, una epopeia a tall de *Gerona* o *Zaragoza* d'en Galdós, portaran a la escena *La marcha de Cádiz* en forma de comedia, en cinc actes, titulada: *Los heraldos del valor vienen ya...*

Aquesta *cabrita* de Romea és de poca durada. De la seva pell ja n'han fet guants tots els crítics. Els Quinteros, que tenen por dels crítics, han volgut seguir els seus consells, i l'han errada. D'agradable, el teatre quinterià només en tenia la seva ingenuïtat. Ara ja no té ingenuïtat. La ingenuïtat l'han retirada, per no ésser de moda, i semblen dos xistosos de cafè disfregats de comediògrafs. Com que fan teatre per la crítica i pel trimestre, no miren alt, i per això no fan obres de durada. Els Quinteros, ara, fan obres d'una temporada, com els trajos de "El Aguila".

Amb la *cabrita* va fer el benefici en el teatre Romea la senyora donya Antonia Plana. Indubtablement aquesta actriu espanyola no és digna del dictat de *provinciana* que ella mateixa es posa al front. La senyora Plana, ben gallarda, ben personal, no ha volgut deslliurar-se del ferro madrileny. Ella en té la culpa. En lloc de cercar en el nostre teatre i en el teatre estranger obres dignes de la seva mida, ha anat darrera de tots els idiotes Muñoz-Seca i Cia., que por-

ten els seus xistos de cafè a les taules dels escenaris. Totes les obres barroeres de la Cort han tingut un lloc a l'escenari de Romea. Ni una obra d'en Guimerà, Iglesias, Rusiñol, Artís, Morató, Folch i Torres, res... Vinga Muñoz-Seca i Cia. Ella podia haver-se fet un repertori personal i s'ha fet un trajo amb els retalls de totes les mediocritats que llueixen en els cinemes de Madrid amb honors de teatre. És ella mateixa la que s'ha posat al front el dicteri.

Però la senyora Plana val. Val tant, que no queda ofegada pels papers que representa.

Per la seva presencia de dona formosa, per la seva elegancia de Paris, per la seva majestuosa figura de dona castellana, nosaltres admirem aquesta actriu. LA PIULA, recordant les paraules d'en Cervantes, comença amb una castellana la seva galeria d'actrius de valua.

Sor Simona

De primer la varem llegir a 5 cèntims. Francament, varem trobar-la fluixa. No és una obra de teatre, ni una obra mestra de literatura. És una barreja de idealitat i materialitat, quelcom que fa mal de cap a l'espectador que s'hi fixa.

Els còmics de l'Apolo varen estrenar aquesta obra d'en Galdós. Els pobres ho varen fer tant malament com saben. Gairebé varen passar-se de la mida. Davant del sacrilegi fet amb el nom d'en Galdós, va protestar el públic. Francament, no hi ha dret a que un actor, en plena època de la guerra carlina, tregui un encenedor automàtic i encengui un cigarro. Aquest delictes deuria ésser penat amb l'extradició. Si aquesta llei es fés, el teatre Apolo quedaria sense companyia.

Al Coliseu Pompeia i a càrrec del "Foment del Teatre Català", s'ha donat la primera funció del cicle que varem anunciar. S'executà, per en Jaumet i els seus, el drama d'en Guimerà *La filla del mar*, i la farsa d'en Riera i Bertran *El testament de l'oncle*.

El públic allí congregat va demostrar son entusiasme aplaudint en Borràs cadet i els autors respectius.

Per avui estàn anunciades *Les garces* i *Matí de festa*, i així recomanem a tots els amics de LA PIULA l'assistència a l'acte, ja que és l'únic lloc on es dona teatre de la terra.

Casa
Catalana

PLANXAT ALEMANY

Per a colls,
punys
i camises

D'ART

Galeries Dalmau

Sala Parés

L'Iu Pascual és el pintor de torn en l'espaiosa sala del carrer de Petritxol. L'Iu Pascual no s'és pas envellit, artísticament parlant, ni tampoc s'és rejuenit.

Tal volta s'inicia en ell una hardidesa en escometre problemes de lluminositat i vibració. El que's nota, si, és que mira el natural una mica més que abans.

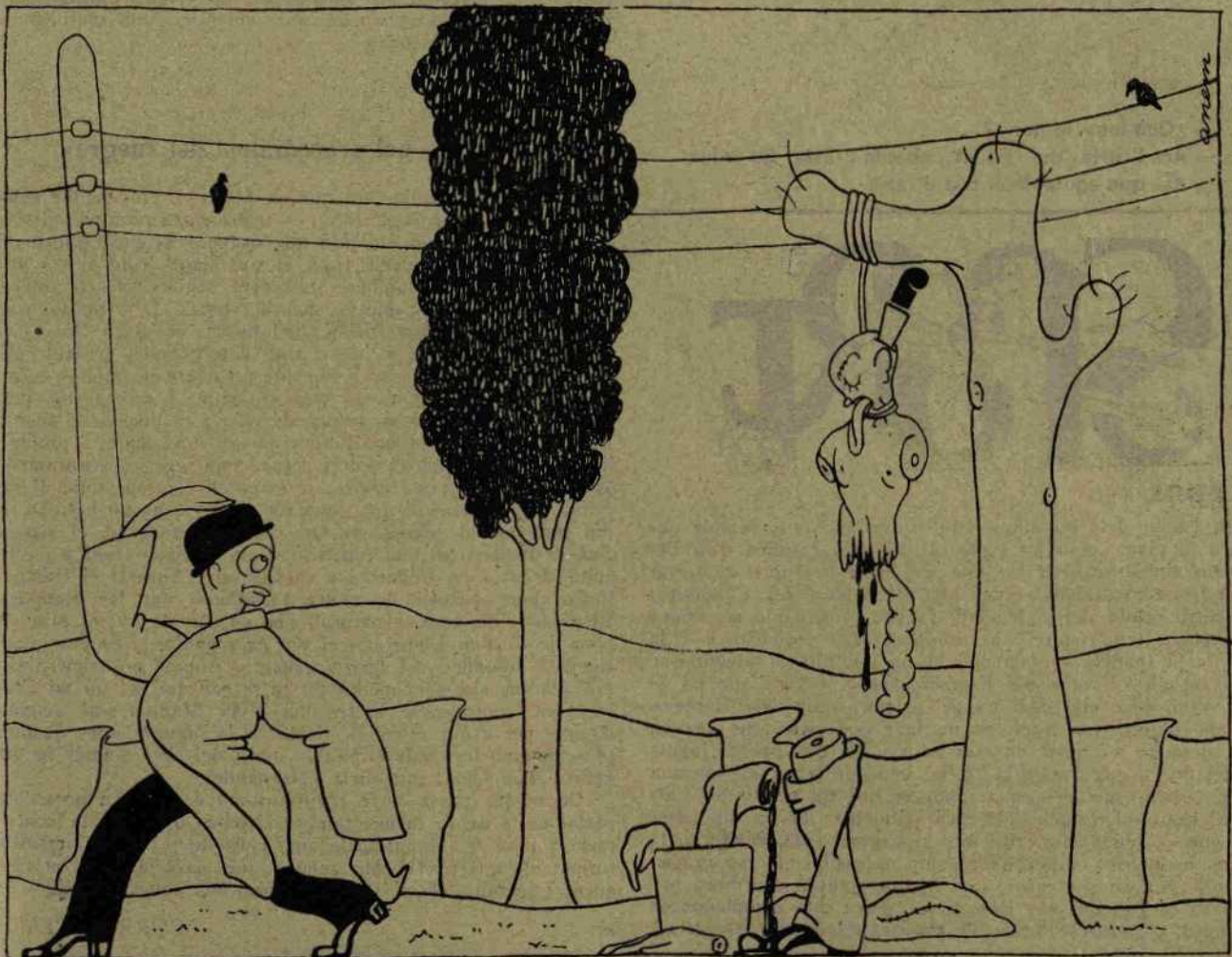
Algunes teles de les que mostra ara a Càn Parés deixen entreveure certs desigs d'evolució deixant endarrera la dolcesa un xic limfàtica de les tintes i el dubtar, també una mica limfàtic, en la construcció.

Mes deu prevenir-se contra les dureses dels celatges en sa nova manera de tractar-los.

L'esfumatura característica del pintor oloti, que tan amable el feu, és possible que arribi a ser substituïda per un verisme més sincer.

S. Charchoune i H. Grunhoff hi exposen unes entremaliadures cubistes i ornamentals que... Maria Santíssima! Si voleu somniar coses d'espiritisme trigonomètric, tragedies i martiris de cons, piràmides, sectors i casquets esfèrics, recargolaments inversemblables de tots els mals endressos d'una escola de pàrvuls; si voleu patir de la obsessió de les arestes, vèrtices, plans, ànguls diedres i poliedres, en lluita afrosa; si us agrada concebir la vida, el món, el cel i la natura com un *pandemonium* de capces de cartró fetes i a mig fer, closes i a mig cloure, pàmpols de quinqué, llaunes de sardina i paperines d'anís, aneu a Càn Dalmau.

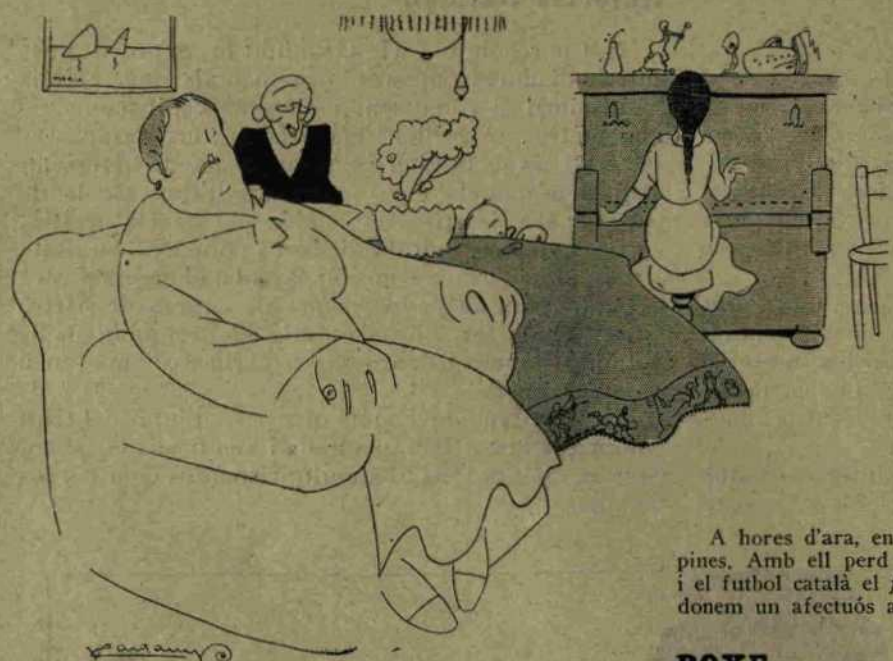
En sortireu convençuts que per a pintar cal tenir l'ànima de fusta, ben quadrada i ben biselada, el cor com una botxa i els ulls multiprismàtics com les pellones.

— Si'és que ha estat suïcid... ja es necessita valor!

J. Cardús

Paraigües -- Ombrel·les -- Vanos
Portaferrissa, 10

- ¿Què toca, la nena?
— Ara l'«aria» del «Faust», abants l'«aria» de «Aida»...
— Ai... que agafaré un cop d'«arie».

FUTBOL

En l'ànim dels jugadors del «Barcelona» ens sembla que encara hi plana, com un espantall, l'ombra fatídica d'en Bertraudo, aquell *jutge de pau* que per donar-se el gust de portar a vendre els catalans, quan les semi-finals del Campionat d'Espanya celebrades a Madrid, fa poc, diuen que no tingué inconvenient en vendre's la *caballerosidad futbolística* i la vara de la justícia; venda que hi ha qui diu va efectuar-se en les propies *Ventas del Espíritu Santo*. Consti que no és xisto. Com deia, els jugadors del primer equip del «Barcelona» en conjunt, naveguen en un mar de confusions que en certs moments es torna en *mar negra*. Els dos partits jugats els dies de Pasqua contra la «Reial Unió de Iruñ» en són una prova. Uns ho atribueixen a *cangueli*, què tot podria ser; altres al preu exorbitant dels reconstituents; hi ha qui assegura que és degut a que les nits s'escursen ¡ola, Mallorquí!; els més maliciosos opinen que l'equip necessita una esporgada; ¡retirate, por Dios, Pericot!; en fi, que tothom murmura per l'istil. El cert és que el «Barcelona» d'ara està completament desfigurat. ¿Causas? Potser la senyora Quimeta en sab al-

guna cosa. Jo, ja sé la principal, però me la callo; si algú me l'endevina li diré que... pensa lo mateix que jo, i no anirà errat. ¡Palabra!

Amb els «Young Boys», de Berna, ja feren més el maco, conseguint tots dos dies una bonica victòria, encara que aquesta sigui molt relativa, no perquè no puguin obtenir-la, sinó perquè aquells simpàtics suïssos, degut als cinc partits jugats en una setmana, estaven enfiats de pilota, i les seves cames, masegades, més que pegar i rebre coces, demanaven a crits un bon catre on estirar-les tranquilament.

I ¿d'allò d'en Kinké, què? Això d'encendre'l un sol dia... no sé, fa pudor de cremat. A no ser que s'hagi llençat al mercat per a veure si es cotiza. ¿.....?

A hores d'ara, en Paulí Alcàntara ja estarà camí de Filipines. Amb ell perd el «Barcelona» un element insubstituïble i el futbol català el *fenòmeno* més autèntic. Amb sentiment li donem un afectuós adeu.

BOXE

Un «timo» pel procediment del «negre»

La cosa és senzilla, ara que en Johnson, l'invencible colós de la trompada *reglamentaria*, es troba entre nosaltres. Es fa córrer que hi ha un individu que degut a la gana que porta es menja els homes crus, tant si són blancs com si són negres, perquè, i això també es fa córrer, segons tots els antecedents té un estómac que ho digereix tot, si fa o no fa, com el del senyor Suárez Inclán. Se'l busca, no a en Suárez, a l'altre, se'l troba, se li parla, amb determinades precaucions, per allò de la gana, i se li diu que un negre de moltes carniceries està a l'alcanç de la seva voracitat. L'*antropòfag*, preveient un àpet suculent, brinca de goig i es disposa a anar a l'encontre de la víctima. Però com que tots aquests prefinars no es fan amb el secret degut, amb segones seguretat, Johnson se n'entera i *creient-se ésser ell el predestinat al sacrifici* es posa en *guardia*. Amb tot això s'arma un batibull de mil dimonis, els diaris en fan *questión candente*, el senyor Suárez Inclán tem una repetició de la setmana tràgica i consulta el cas a en Collaso i a en Lerroux. Aquests el tranquilitzen, puix acaben de veure l'*Emiliano* per les Rambles. El públic, que, com és natural, s'ha enterat de tot, es pren de bona fe lo d'en Johnson i el seu *perseguidor*, i espera impacient el desenllaç del terrible *succeso*. Aquest no triga a venir. L'home que s'ho menja tot ja se sab qui és; un tal Cravan que comparegué l'altre dia a la *Monumental* actuant d'*esqué* per a que el públic deixés a la *taquilla* unes quantes pessetes amb les quals el *guasón* autor del *timo* pogués fer un xefis. ¡*Excelsior!* que diria l'Hernández.

De lo que passà entre en Johnson i en Gravan no cal ni parlar-ne, i de lo demés tampoc. Només diré que la concurrència posà fi a l'espectacle amb crits de ¡¡¡lladres, estafes, torneu els quartos!!! Me sembla que això ja és prou eloqüent i justifica el sub-títol que encapsala aquestes ratlles.

CORRECUITA

Academia COTS

Fundada el 1879 - Carrer Cucurulla-Plaça Sta. Anna
DIRECCIÓ GENERAL: ARCS, 7, PRAL.
Comerç, Banca, Borsa, Francès, Anglès, Alemany, Reforma de lletra, Títol de Tenedor de llibres

ESPATRECS

LA PIULA, volent correspondre a l'acollida favorable del públic, dintre poc es proposa implantar un gran servei d'informació municipal. Però no pas una informació freda i morta, útil només als agents de negocis, contractistes i demés pidolaires, sinó una informació viva, rica en psicologia regidoril i en humorisme piulair. Els nostres llegidors sabran el que hagi ocorregut en les sessions municipals un dia més tard que els de la premsa diària, però tindran l'aventatge de no adormir-se. Per això fer, disposem d'un cronista únic. El secretari de l'Ajuntament de Porqueres (Girona), vingut al cap i casal de Catalunya per a estudiar les costums i mals maneres dels regidors dels seu partit i implantar les més tard en el districte municipal que regenta. Aquest home s'és venut a la Lliga per mentres sigui aquí. Es contenta amb que li paguin la despesa. Llest i taujà, com tots els secretaris rurals, és cridat a fer preciosos comentaris. Assistirà als debats de nostre Consistori, i com ha d'aprendre molt, observarà molt i li caldrà expressar-se sense embuts literaris. Felicitem-nos tots d'aquesta adquisició preciosa.

Es cosa certa que el Govern ha fet oferiment de l'alcaldia de Madrid al senyor Suárez Inclán.

El senyor Suárez Inclán, toçut i encogat, no vol moure's de Barcelona. Heus aquí com l'amor que nostre Pons Pilat ens professa ens priva de veure'l lluny. I és llàstima, perquè com alcalde de Madrid en Suárez Inclán podria ser una celebritat i com a governador de Barcelona no serà mai res. Passades les eleccions ni nosa ens fa.

Ara, és clar que si se n'anava l'hi agrairíem i fins no ens podríem estar de dir-li *eminència*.

En Romanones va innovar els periodistes que fan informació al Palau del desig de constituir un ministeri nou, amb gent jove, amb ministres que no arribessin als quaranta anys. D'aquesta manera, segons el comte, eixiria de compromisos i quedarien tots contents.

Qui sab ¡Mare de Déu! Amb tanta joventut corre perill el cap lliberal de fer alguna calaverada, sense comptar que poden fugir-li d'estudi, jugar se'l a cara o creu i fins agafar-li el xarrampió.

Procedents de Madrid arribaren el diàluns a nostra ciutat una vintena de obrers

que cercaven treball. El cas s'explica, ja que la dolça Barcelona passa per ésser *el emporio del trabajo*, a més de ser-ho de la cortesia.

El que resulta estrany és que aquests obrers no han vingut per la pròpia iniciativa; han estat remesos oficialment des de Madrid amb viatge pagat després de assegurar-los que aquí trobarien ocupació. I aquí ara els tornen a les províncies respectives, també pagant-los el bitllet de retorn. Ningú s'explica per què, això que ara es fa aquí, no ho podien haver fet a Madrid, aón els esmentats obrers havien anat de bell antuvi a guanyar-se el pa. I tot plegat resulta una passejada cruel. Sembla que, a manca de pa, s'intenti atipar-los a força de viatjar en tercera.

— ... després de tocar, em trobo en el camp de l'ideal...
— Francament, senyoreta... jo només em trobo al Camp de l'Arpa!

CONSERVES PEDREROL I MIR

Són immillorables
Provar-les és convèncer-se'n

L'altre dia, un metge castellà, president d'una institució benèfica, *sabrejava* a Muley-Hafid. El bon home, per treure diners, deia a l'ex-soldà que els catalans tenen la virtut de l'avarícia.

L'ex-soldà va fer-li l'almoïna de uns centenars de pessetes. El metge, tot donant les gracies, va dir:

—*Gracias; sin los distintivos de su raza, en este rasgo se le conocería que no es catalán...*

I Muley-Hafid, poeta i humorista, va respondre:

—I a vostè se'l conixeria que és de Castella.

Els flequers de Barcelona han rebut una lletra del Governador civil pregant-los que segueixin mantenint, per alguns dies, el preu del pa a 50 cèntims kilo.

Diu que el Govern estudia una disposició per abaratir les farines.

Ai pobres de nosaltres! Si en Romanones i en Suàrez Inclàn se'ns fiquen a farinares, ja estem ben llestos els panarres.

El pa anirà a estira-cabells i a preu d'or.

Quan és fa fosc, com aquelles persones que amb la mitja llum volen amagar algun pecat, surt *El Liberal*, que ara pateix de hidrofobia. Vinga llençar pedretes a la Lliga.

Però nosaltres ens en riem, perquè *El Liberal* no es pot pendre seriosament. Ara, *El Liberal*, no és res més que un diari sicalíptic on es comenten tots els escàndols amorosos dels escenaris de Madrid i totes les aventures

que la gent posa en el nom de Muley-Hafid. A *El Liberal*, per estar en caràcter, només li falten làmines amb xisto brut... I ho farà quan els gravadors fiïn.

Embollicant unes sabates rebem un *Progreso*. Llegim: *Todas las mujeres abandonaron la fábrica como un solo hombre.*

¿*Cómo un solo hombre?* ¿Què deû voler dir, això? Com deû abandonar la fàbrica *un solo hombre*?... Però després ho comprenem tot veient que aquestes paraules estan escrites per aquell pobre xicot lerrouxista, aspirant a regidor, que un dia va barallar-se amb els seus amics de la policia. I varen petar el cap i varen veure que a dintre ni lloc hi havia.

Veiem publicada una carta de don Ferràn Diaz de Mendoza, dirigida a un Ateneu de una vila catalana. Don Ferràn Diaz de Mendoza diu que anirà a aquella vila, «pues en su viaje quiere estar en contacto con los obreros».

¿Què dirà el públic de *los sábados azules, lunes blancos*, etc...?

Potser agermanaran les dugues tendències amb aquesta modificació del programa: *Sábados de alpargatas azules; lunes de alpargatas blancas*... Que altres coses més difícils és fan per omplir la taquilla.

Llegim les llistes de subscripció per les víctimes d'una tragedia. A les llistes es diu: «Empresa de tal teatre, tantes pessetes». I, aquest *tantes*, és una cosa ridícula. I pensem que en el tal teatre es va donar una funció de beneficència per a les víctimes. I recordem que el teatre estava ple, que no va cobrar gairebé ningú...

Pensant tot això veiem que eren certes les paraules d'aquell empresari que en anar-se'n al llit demanava:

—«¡Doneu-me, Déu meu, una catàstrofe nacional amb víctimes, que així cobraràn els còmics!»

En el sopar celebrat diumenge a la nit en honor a França va assistir-hi en Vinaixa. En llevant la taula es cantaren *Els Segadors* i la sala del Mundial Palace retronava als crits de ¡Visca Catalunya!

Això enfurismà de mala manera el radical, que's posà a cridar també uns visques estranys i complicadíssims que ningú entenia i que foren rebuts amb absoluta indiferència.

Llavors en Vinaixa perdé el món de vista, i com que el sopar no havia estat gaire abundós, intentà menjar-se dos o tres nacionalistes.

—...flors, ocells, frescor... Aquí poden satisfer-se totes les necessitats... Tantmateix a l'estiu no hi ha res com el cel-obert per un home de principis!

ROYAL

Restaurant-Fiwe o Cloe Tea-Tziganes

Banquets - Fiambres - Dolços - Exquisit pa de Viena - Royal

F. de G. Viles: Bé d'intenció, però no són publicables.—
 Ciutot: No pot ser.—M.: El dibuix és fluix.—Domènec Guillard: Moltes mercès. Aquesta és la nostra idea.—A. de P. C. A.: Ja hem parlat de lo mateix.—M. B.: "Cançó de Pierrot"?... de cap manera; aquí estem per les entremaliadures. El nostre noi necessita Arlequins, no Pierrots que cantin a la lluna.—Un segador: Molt bé. Té tota la raó. Però el caràcter humorístic del nostre setmanari vol les coses amb broma. No es pot publicar.—A. de M.: Perdoni, però no ens podem "honrar" amb la seva col·laboració.—M. C. D.: No se'nyor, això no són xistos ni a l'Andalucía.—Deo gratias: ¿Que és històric?... Hi ha moltes coses històriques amb poca solta.—Sagristà: Dolent.—Mainar: Infantil.—R. Genestós: Apreni una mica més.—Cap-Res: De vostè, res.—Arturo: Arturo i en castellà? Vagi al cinel.—F. F. i M.: Mercès per les il·lustracions. Ara per ara no pot ser.—Biel Flestomies: Vostè té

condicions. Però ha de procurar fer-ho més curt.—Un llegidor de LA PIULA: Envii idees. Però aquesta vegada ha fet tard.—Un regionalista: Igual que a l'anterior.—M. Bru: No se'nyor, no puede anar!... Ja veu que nosaltres també sabem escriure en castellà.—Kind: Una mica llarg, el diàleg, però anirà. Vostè té força condicions; ¿que no li podrem veure la cara?—Abel: Rebuda la seva carta. La primera volta li vàrem dir: "Vostè és més dolent que el seu germà"... Vostè no ho ha entès. ¿Vol saber el que hem fet del seu dibuix? Bueno... Abel era germà de Cain. Cain era molt dolent i feia obres molt dolents. Figuri's el que deu fer vostè quan li diem: "Vostè és més dolent que el seu germà".—S. B. S.: El seu vers està molt bé. Però nosaltres volem broma.—Oli-verd: Ja està costat. Si decàs envii altra cosa.—A. C. i R. C.: Es tindrà en compte la seva indicació.—Un de lany de la picor: Està bé, però no és ben bé de la broma.—Jam: Dolents de literatura. N'anirà un, arreglat.—J. Barnet: Fluixos.

Un de lany de la picor, etc.: Vostè és de la broma... però de la broma pesada.—Josep Ventura Gausachs: Molt bé la seva humanitària intenció. D'això, com de totes les coses que van contra l'esperit català, hem de parlar-ne amb sàtira.—Germa-Nófil: No és prou interessant.—Alito: ¡Burro!—Toni: Ara per ara no en sab prou.—Un aficionat: Vostè, com molts, oblida, quan escriu, que LA PIULA és un setmanari de la broma. Molt català, però de la broma.—R. P. i B.: ¿No es va quedar calvo amb els seus acudits?

Impremta Fills de Domingo Casanovas, Ronda de Sant Pau, 67.—Barcelona

Sastreria Americana -- R. FERRER ROIG

Escudellers, 71 -- Avinyó, 34

PREUS REDUITS

CONFECCIO ESMERADA

MIG Barcelona compra els moneders, petagues, cartes, cinturons i maletes a la fàbrica d'en **Perelló Pi, 7 bis**; l'altre mig no compra bé ♦ ♦ ♦ ♦ ♦

Obres dramàtiques de DON ANGEL GUIMERA

De venda en nostra administració: Boqueria, 20 - Llibreria Bonavia i Durán

	Ptes.		Ptes.		Ptes.
Gala Placidia	3 actes 2	La Miralta	3 actes 2	La filla del mar	3 actes 2
Judith de Welp	" 2	L'Eloi	" 2	L'Aranya	" 2
El fill del Rei	" 2	Rei i Monjo	" 2	La reina jova	" 2
Mar i Cel	" 2	La Farsa	" 2	Sainet trist	" 2
Maria Rosa	" 2	Aigua que corre	" 2	La resurrecció de Llätzer	3 quadros 0'50
Mossèn Janot	" 2	Sol Solet	" 2	La Baldirona	1 acte 1
Terra Baixa	" 2	El camí del Sol	" 2	La sala d'espera	" 1
La festa del blat	" 2	Jesús de Nazareth	" 2	Titaina	" 1
La Pecadora	" 2	La santa espina	" 2	La reina vella	" 1
Arrán de terra	" 2	La boja	" 2	Mestre Olaguer	Monòleg 0'50
Les monjes de Sant Aymant	" 2	L'ànima morta	" 2	En Pep Botella	" 0'50
En Pólvera	" 2	Andrònica	" 2	La mort d'en Jaume d'Urgell	" 0'50

LA PIULA

Setmanari Regionalista

AMB NINOTS

SORTIRA CADA DIJOUS A LA TARDE — 10 cèntims

Redacció i Administració: Llibreria Bonavia i Durán — Boqueria, 20. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

BARCELONA: Un trimestre 1'50 ptes. — AFORA: Un trimestre 2'00 ptes. — ESTRANGER: Un any 10'00 ptes. — Es paga a la benetita

La tasca futura

— L'autonomia!... Cinc minuts de temps!